Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΡΕΒΕΓΙΟΝ

"Ενα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, ἡ γυναίκα μου μὲ προειδοποίησε:

—Χρῆστο, καλὰ τὰ βολέψαμε τόσα χρόνια, βέβαια εἴχαμε χρέη, δὲ λέω, ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς τὰ τακτοποιήσαμε. Φέτος εἶναι ἡ σειρά μας, γιορτάζεις κι' ὅλας. Ἡ λοιπὸν κάνουμε ρεβεγιὸν στὸ σπιτι ἢ δὲν ξαναπᾶμε πουθενά. Ἄκουσες;

Τὸ ὕφος της δὲν ἔπερνε ἀντίρησι. εἶχε καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος της, εἴχαμε διασκεδάσει καὶ σ' ἕνα σωρὸ φιλικὰ σπίτια καὶ ἀναγκάστηκα νὰ πῶ ναί!

Πήραμε χαρτὶ καὶ μολύβι κι' ἀρχίσαμε τοὺς λογαριασμούς.

—Κρέας ὀκάδες πέντε, τόσο.

—Κυμᾶς ὀκάδες μία καὶ μισή, τόσο.

—Βουτυρο μισὴ ὀκᾶ, τόσο.

—Πορτοκάλια, λεμόνια, σαλάτες καὶ λοιπά, τόσο.

—Κουραμπιέδες λικέρ, κρασί, τόσο.

—Μ, μ, μ, μ, μ, μ.

—Μ, μ, μ, μ, μ.

—"Ισον δραχμὲς: χίλιες τρακόσες εἴκοσι.

—Σᾶν πολλὰ βρὲ γυναῖκα δὲ λὲς τῆς εἶπα, δὲν κόβουμε τίποτα;

Καὶ στρίμοξε ἀπὸ δῶ, στρίμοξε ἀπὸ κεῖ τὰ φτάσαμε χίλιες ἑκατό. Δὲν ἔπερνε ἄλλο.

Σκεφτήκαμε πῶς κᾶτι θὰ φέρναν κι' οἱ φίλοι μας, ἔτσι κάναμε καὶ μεῖς ὅταν πηγαίναμε. Θὰ τὰ βολεύαμε μιὰ χαρά.

Κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις βλέπετε αὐτές, κι' ἂν δὲν θέλεις νᾶσαι μόνο ζῶον, ἀλλὰ νὰ συμπληρώνεσαι καὶ μὲ τὴ λέξη κοινωνικόν, πρέπει νὰ τὰ περάσης.

Δουλειὲς εἴχαμε, γιορτὲς ἐρχόσανται, ψώνια ἀπὸ δῶ, ψώνια ἀπὸ κεῖ, οἱ μέρες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε περάσανε καὶ φτάσαμε στὶς παραμονές.

—"Αϊντε κυρ Χρῆστο, ξυλώσου, μοῦπε ἡ κυρὰ Χρίσταινα.

Καὶ ξυλώθηκα. Χίλιες ἑκατὸ, δὲν ἤσανται καὶ λίγες.

Τὰ κουβάλησα κι' ὅλας στὸ σπίτι γιὰ ν' ἀποφύγω τὴ γκρίνια καὶ δὲν εἶχα παρὰ νὰ κάνω τὶς προσκλήσεις.

Βέβαια τὄχα πῆ σὲ κάνα δυὸ τρεῖς, ἀλλὰ σήμερα, ἂν δὲν τὸ πῆς ὁ ἴδιος μὲ τὸ στόμα σου στὸ καθένα χωριστά, τὸ πέρνουν γιὰ προσβολή.

—Θὲς λοιπὸν νὰ μὴν ἐρχόσανται καὶ νὰ πηγαίνανε τόσα πράγματα χαμένα;

—Λοιπὸν Κικὴ πάω, τῆς εἶπα, καὶ καβάλησα τὸ ποδήλατο.

Στὴ γωνία ὅμως μὲ σταμάτησε ὁ ταχυδρόμος.

—Κύρ Χρῆστο, κυρ Χρῆστο στάσου, ἔχεις ἕνα ἐπείγον τηλεγράφημα.

—Ἀκοῦστε το:

«Θεῖος Περικλῆς ἀφίχθη ἐξ Ἀμερικῆς. Ἐλθέ ταχέως, κομίζει δῶρα Νίκος».

—Τί θὰ κάνατε στὴ θέσι μου;

—"Ε! μπράβο, ἀκριβῶς αὐτὸ ἔκανα καὶ γώ. Τὰ δῶρα τ' ἀφίνουνε; δὲν τ' ἀφίνουνε!

"Ετρεξα στὴ γυναῖκα μου καὶ τῆς τὸπα.

Χάρηκε, μπορεῖ νἄτανε καὶ καμμιὰ γούνα μέσα. Συνεννοηθήκαμε: Θὰ πεταγόμουνα γιὰ μιὰ μέρα στὴν Ἀθήνα, δηλαδὴ τὸ πρωῖ ἢ τὸ πολὺ τὸ μεσημέρι τὰ Χριστούγεννα θάμουνα πάλι ἐδῶ.

Ψωισμένο εἶχα, τίποτε δὲν ἔλλειπε, τῆς εἶπα ἀντίο. Γιὰ τῆς προσκλήσεις θὰ παρακάλαγα τὸ Μάκη δὲν θὰ μοῦ χάλαγε χατήρι.

Τοῦδωσα λοιπὸν ἕνα κατάλογο μὲ τὰ ὀνόματα, τοῦ εἶπα νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξήγησῃ καὶ ἔφυγα.

Καὶ ὅλα ἔγιναν ὅπως τὰ ἐπελόγισα.

Ἀνήμερα τὸ ἀπόγευμα, στολισμένοι καὶ καμαρωτοί, δεχόμαστε τοὺς φίλους μας.

Πρῶτοι ἤρθανε ἡ Βάγω καὶ ὁ Λάκης, ὕστερα παρέα μαζὶ ὁ Νῖλος ἡ Μαροῦλα, ὁ Γιῶργος, ἡ Μορία, ἡ Κούλα κι' ὁ Θωμᾶς.

Χειραψίες, χαμόγελα, εὐχὲς κι' ἡ Κικὴ πηγαινοερχότανε ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ μόριζε κεφτέδες.

"Υστερα ἦρθε ὁ κυρ Σπῦρος μὲ τὸν κυρ Γιώργη καὶ μόνη της ἡ θεία Εὐγενία.

Πάλι χαιρετοῦρες, πάλι χαμόγελα, πάλι εὐχὲς, ἀλλὰ τὰ χέρια ἀδειανά.

Μέτρησα στὸ σαλόνι δέκα ἑπτὰ κεφάλια, τριάντα τέσσερα χέρια καὶ κανένα πεσκέσι, οὔτε μιὰ μπουκάλα οὖζο.

Οὔτε ὁ Θωμᾶς τὸ κουβαρτόπαιδο δὲν εἶχε φέρει τίποτε αὐτὴ τὴ φορά.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ πλακώνανε κι' ἄλλοι καὶ μερικοὶ ποὺ δὲν τοὺς εἶχα στὸν κατάλογο. Καὶ ὅλοι γεμάτοι χαμόγελα καὶ ἄδεια χέρια.

Ἀπὸ εἴκοσι ποὺ ὑπελόγιζα φτάσανε τοὺς εἴκοσι ὀκτὼ κι' ἡ ὥρα ἤτανε ἀκόμη ἐννέα.

"Υστερα χτύπησε ἡ πόρτα κι' ἕνας κύριος, γνωστὸς ἐξ ὄψεως, μὲ ρώτησε:

—Τοῦ κυρίου Δρακούλη;

—Μάλιστα ἀπήντησα, ὁ κύριος;

—Παπαδόπουλος, Γιῶργος Παπαδόπουλος, ἤρθα γιὰ τὴ ρεβεγιόν. Μὲ κάλεσε ὁ κύριος Μάκης.

—Δηλαδή; τοῦ λέω.

—Δὲν ἔχει δηλαδή, μὲ κάλεσε ὁ κύριος Μάκης.

Τοῦ συστήθηκα γιὰ νὰ ξέρῃ μὲ ποιὸν κουβεντιάζει καὶ τὸν ἔμπασα μέσα.

Φίλος τοῦ Μάκη ἤτανε, ὁ Μάκης μ' εἶχε ὑποχρεώσει, ἴσως νἄχε καὶ κάποιο λόγο, ποιὸς ξέρει. "Οταν θὰ ἐρχότανε, θὰ τὸν ρώταγα.

Οἱ εἴκοσι ὀκτὼ γίνανε εἴκοσι ἐννέα. "Υστερα γίνανε τριάντα καὶ ὕστερα τριάντα πέντε. Εἴχαμε πληθυσμὸ πολὺ.

Στὶς δέκα καὶ μισὴ σῶθηκαν οἱ μεζέδες, στὶς ἕντεκα τὸ κρασὶ καὶ στὶς δώδεκα ὅλα τὰ φροῦτα καὶ τὰ γλυκά.

Ἡ λαιμαργία τους ἤτανε πρωτοφανής, ὅλο ζητάγανε, ὅλο πίνανε, ὅλο τρώγανε.

Κι' ἕνα κέφι, Παναγιὰ βόηθα.

Ἐγὼ ὅμως μὲ τὴν Κικὴ στὴ κουζίνα τραβάγαμε τὰ μαλλιά μας.

Κάναμε τὰ ντουλάπια ἄνω κάτω, βρήκαμε δύο κονσέρβες, λίγες ἐλληνές, ἐαναμαζέψαμε τὰ ἐξώφυλλα ἀπὸ τὶς μάπες καὶ φιάσαμε σαλάτα καὶ «μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως» προσφέραμε τὰ τελευταῖα.

Κρασὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχε, κι' ἀρχίσανε οἱ διαμαρτυρίες, δύο μάλιστα πετάξανε χοντροκουβέντες, λὲς καὶ τοὺς εἶχα στὸ χωράφι τοῦ Παππούλη τους. Εἰλικρινὰ δὲν τοὺς ἀνεγνώριζα.

—"Αϊντε κύρ Χρῆστο, ἄϊντε, μοῦ φώναζε ὁ Θωμᾶς, δὲν θὰ πληρώσουμε ἐμεῖς τὰ σπασμένα.

Πειράχτηκα. "Αρχισα νὰ ἐκνευρίζουμαι καὶ ν' ἀνησυχῶ.

—Ποιὰ σπασμένα Θωμᾶ, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; δὲν ντρεπόμαστε;

—Τὸ κορόϊδο δηλαδὴ μᾶς κάνεις αὐτὰ ποὺ ἔφερες δὲν ἀξίζουν οὔτε τρακόσιες δραχμές.

"Υστερα πῆρε θάρρος κι' ὁ κύριος ὁ ἐξ ὄψεως.

—Κύριε Δρακούλη μοῦ εἶπε αὐστηρά, τὰ λεφτὰ μου νὰ φύγω. Ρεβεγιὸν εἶν' αὐτὸ ἢ λησταρχεῖο;

"Ε ρὲ καὶ πέρνω ἕνα καμίνο καὶ χυμάω ἀπάνω του. Τέσσερα χέρια μὲ κρατήσανε, κι' ὁ κύριος ὁ ἐξ ὄψεως βρίσκει εὐκαιρία καὶ μοῦ κοπανάει μιὰ στὴ μουσούδα καὶ ἀντὶ γιὰ γέλοια καὶ χαρὲς, μὲ πῆρανε τὰ αἵματα καὶ ἄρχισε ὁ σαματᾶς.

"Ενα τραπεζάκι μὲ ποτήρια ἀναποδογύρισε, τῆς Μαρούλας τῆς σκίσανε τὴ νάϋλον καὶ γρύλισε, ἡ γυναῖκα μου ἄρχισε τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα κι' ὁ κύριος ὁ ἐξ ὄψεως τύσκασε πέρνοντας μαζύ του τὸ παπιὸν μου.

"Α! τὸν ἄτιμο, τὸν παληάνθρωπο τὸ Μάκη τί μοῦχε κάνει καὶ τὸ χειρότερο ἀκόμα νὰ φαγῆ.

Πέρασε κάπου μισὴ ὥρα γιὰ νὰ κατευνάσουν τὰ νεῦρα.

—Βέβαια μοῦπε ὁ Νῖκος δὲν φέρθηκε καλὰ ὁ κύριος Παπαδόπουλος. ἀλλὰ καὶ σύ δὲν εἶσαι ἐν τάξει. Μὲ ἐξήντα δραχμὲς ὁ καθένας καημένε νὰ μᾶς ταΐσῃς τρίχες. Ρεβεγιὸν ἦτανε αὐτὸ ἢ μαύρη ἀγορά. Δὲν εἶπαμε κι' ἔτσι.

—Ξαφνιάστικα, τὸ αἷμα μοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι καὶ δὲν συγκρατήθηκα.

—Ποιὲς ἐξῆντα βρὲ κιτρινιάρη τοῦ εἶπα, ποιὲς τρίχες; Ἐφάγατε καὶ ἤπιατε τὸν περίδρομο καὶ ζητᾶτε καὶ ρέστα;

Ἡ Κικὴ ποὺ μύριζε ἀκόμα κεφτέδες ξανάρχισε τὰ κλάμματα καὶ τὰ παράπονα γιὰ τοὺς κόπους της καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Λάκης ποὺ μέχρι τότε δὲν εἶχε πάρει μέρος στὴ συζήτηση μοῦ εἶπε.

—"Ακου Χρηστάκη, φαίνεται δὲν φταῖς ἐσύ, ἀλλὰ οὔτε οἱ ἄλλοι. Ὁ Μάκης φταίει, αὐτὸς ποὺ ἔβαλες νὰ μᾶς προσκαλέσῃ. Μᾶς πῆρε ἐξῆντα δραχμὲς τοῦ καβενὸς γιὰ ρεβεγὶ κατάλαβες τώρα;

Κατάλαβα ἐγώ, κατάλαβαν κι' ἄλλοι, ἐκεῖνος ὅμως ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει ἤτανε ὁ Μάκης.

Σὲ μισὴ ὥρα τὸν εἴχαμε τσακώσει. Τὸ κουβαρτόπαιδο καθότανε μὲ μιὰ δεσποινίδα στὸ καλύτερο κοσμικὸ κέντρο καὶ τᾶπινε.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πληρώσει ἀκόμη.

Τὸν κυκλώσαμε, τὸν καρπαζώσαμε, τοῦ πήραμε τὸ ματσάκι καὶ καθήσαμε στὸ πλαϊνὸ τραπέζι' Καὶ τὸ γλέντι ἄναψε. Ποῦ τὴ βρήκαμε αὐτὴ τὴν εὐθυμία, αὐτὸ τὸ κέφι ;

Στὶς τρεῖς τὸ πρωῖ σηκωθήκαμε κεράσαμε κι' ἕνα κρασὶ τὸ Μάκη, ποὺ καθότανε ἀκόμη ἐκεῖ, ἡ γυναῖκα τύχε φύγη καὶ τὸν χαιρετησαμε.

—Γειά σου Μάκη, γειά σου καὶ χαλάλι σου, μὲ τὴν ἄλλη νὰ τὸ σχεδιάσῃς καλύτερα.

—Δὲν μᾶς εἶπε τίποτε, οὔτε σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τὸ γκαμπόνι τοῦχε πάρει τὸ σακκάκι.

Καὶ τοῦ χρόνου.

Κ. Βρ—ς

Μικρὰ νέα

Ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ ἡ παρατηρουμένη κίνησις εἰς ὅλα γενικῶς τὰ καταστήματα.

—Καὶ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐχάριστον ὅτι ἡ κίνησις αὐτὴ συνεχίζεται ἀμείωτος ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων.

—"Ετσι ἡ πόλις παρουσιάζει μίαν εἰκόνα πραγματικῆς μεγαλουπόλεως, εἰκόνα ποὺ στεροῦνται πολλαὶ πόλεις ἀκόμη καὶ εὐρωπαϊκαί.

—Ἰδιαίτερον τόνον δίδουν αἱ διαρκῶς πολλαπλασιαζόμεναι φωτεινὲς ρεκλάμες.

—Ποῦ τοποθετοῦνται ὄχι μόνον σὲ κεντρικὰ ἀλλὰ καὶ σὲ ἀπόκεντρα σημεῖα τῶν Πατρῶν.

—Ἡ πλέον πρωτότυπος καὶ ἡ πρώτη στὸ εἶδος της ἐν τῇ πόλει, διότι εἶναι «κινητὴ» εἶναι ἡ τῆς «Καλμαλίνης» εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Νικολάου.

—Δύο νέες φωτεινὲς μεγάλες ρεκλάμες τοποθετοῦνται ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου Α'.

—Πλῆθος ἀργοσχόλων καὶ περιέργων παρακολουθεῖ καθημερινῶς τὴν «πόντησιν» ὀγκολίθων εἰς τὸν χῶρον τῶν νέων λιμενικῶν ἔργων.

Ὡς γνωστὸν ἕνας τεράστιος γερανός, μηχανικοί, ἄλλοι ἐργάται καὶ ἕνας δύτης ἐργάζονται ἀδιακόπως, τοποθετοῦντες τοὺς ὀγκολίθους.

—Ἐξαιρετικὰς ἐντυπώσεις ἀφίνει καθημερινῶς ἡ θαυμασία ὀρχήστρα τοῦ Β. Παπασωτηρίου εἰς τὸ «Μινουῖ» μαζὺ μὲ τὴν ἀρίστην ντιζὲζ"Αρτεμιν Δεληγιώργη.

—Δοθέντος ὅτι καὶ τὰ ἄλλα κέντρα διαθέτουν ἐπίσης ἀξιολογώτατα μουσικὰ συγκροτήματα ὁμολογουμένως μπορεῖ κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ τὶς ἡμέρες αὐτὲς πολὺ εὐχάριστα καὶ πολιτισμένα.

ο ❖ ο

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

ΩΤΟΜΟΤΡΙΣ: Διὰ Ἀθήνας 6,00 8,24, 12,56, 17,54, 2, 24. Διὰ Καλάμας: 12,34 καὶ 2,05. Διὰ Πύργον—Ὀλυμπίαν: 16,40, 19,58. Διὰ Ζάκυνθον (μέσω Κυλήνης) 12,34. ΑΤΜΗΛΑΤΟΣ: Διὰ Ἀθήνας 11'16. Διὰ Καλάμας 6,13. Διὰ Κυπαρισσίαν 15 35. Διὰ Διακοπτὸν 17.10 καὶ 18,05. Γραμμὴ Διακοπτοῦ—Καλαβρύτων, ἐκ Διακοπτοῦ: 7,20, 11,15, 14,20, 16,13 καὶ 19,18.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ: Διὰ Ἀθήνας 6,00, 9,10, 12,10, 15 00 καὶ 18,20. Διὰ Λουτράκι 6.00, 9,10 καὶ 12,10.

«ΚΑΛΥΔΩΝ»: Διὰ Μεσολόγγιον—Ἀγρίνιον 5.35, 13,10, 18,00.

ΤΑ ΚΟΝΤΑ & ΣΤΕΝΑ
ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
Μ ΚΡΑΙΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΦΑΡΔΕΝΟΥΝ
ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝ
ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΣΤΟ
ΔΕΡΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Γεροκωστοπούλου 27

ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

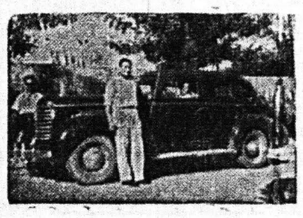

Ληγούσης λίαν προσεχῶς τῆς ἐκδόσεως διπλωμάτων ἀναλαμβάνω τὴν ἐκπαίδευσιν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἀπὸ 22 — 35 ἐτῶν, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν διὰ διπλώματος ἐπαγγελματικοῦ. Ἐπίσης ἀναλαμβάνω τὴν ἐκμάθησιν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων διὰ κυρίους καὶ δίδας ἐρασιτεχνικῶς.
ΔΙΟΝ. ΜΠΑΛΑΣΚΕΡΗΣ
τηλ. 23 — 54
Πλατ. Γεωργίου Α'.
Καφενεῖον «Κέντρον»

Καθρέφτης τοῦ χαρακτῆρος

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Θεραπεία μὲ μουσικὴν καὶ ποίησιν

Μελέται ἐπιστημονικαί, ἔχουν ἀποδείξει, ὅτι ἀφ' ὅτου ὑπῆρξε χρόνος, τὸ ἀνθρώπινο γένος ἐπέδειξε συνεχῆ αἰσθηματικὴ ἐπίδρασι στὸ χρῶμα. Οἱ δὲ αἰῶνες δὲν ἐπέφεραν ἀλλαγὴ σ' αὐτὲς τὶς ἀντιδράσεις.

Βάσει αὐτῆς τῆς θεωρίας ὑποστηρίζεται καὶ λέγεται ὅτι ἀπὸ τὸ χρῶμα πού προτιμᾶ κάθε ἄνθρωπος δυναται τις νὰ διακρίνῃ τὴν φύσιν τοῦ χαρακτῆρος του, τὴν ψυχικὴν ἀνωτερότητα, τῶν αἰσθημάτων του τὴν εὐγένειαν καὶ λεπτότητα. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον διεπίστωσαν οἱ ψυχολόγοι ὅτι μεταξὺ τῶν κυρίων χρωμάτων τὸ κόκκινο, τὸ κυανοῦν, τὸ πράσινο καὶ τὸ πορτοκαλὶ, ἔπαιξαν σοβαρὸν ρόλον εἰς τὴν νοσηλείαν των ψυχασθενῶν, τῆς ὀστερίας καὶ εἰς τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς ἀναρρώσεως τῶν ἀσθενῶν κλπ. Ἰδία κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Λέγεται ὅτι ὁ "Ελληνα φιλόσοφος καὶ ἐπιστήμων Πυθαγόρας, ἔκανε θεραπεῖες μὲ τὴν βοήθειαν μουσικῆς, τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ χρώματος.

Ἐκτὸς ὅμως τούτων τὸ χρῶμα ἐθεωρήθη καὶ ἕνας σπουδαῖος συντελεστὴς καὶ εἰς τὴν ἀθλησιν. Διὰ τοῦτο οἱ ἀθληταὶ ἔφθασαν εἰς τὸ νὰ κατανοήσουν ὅτι τὸ χρῶμα, κατάλληλα ἐφαρμοσμένο, παίζει ἕνα πολὺ σπουδαῖο ρόλο στὴ διατήρησι τῆς ἀποδοτικότητος σὲ ὑψηλὸ βαθμό.

Μάλιστα κατὰ τὸ ἔτος 1928 ὁ προπονητὴς τοῦ ποδοσφαίρου στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου, Ἀλόγζο, ἔκαμε μιὰ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ χρωμάτων στὴν αὔξησι τῆς ἀποδοτικότητος τῶν ποδοσφαιριστῶν του. Διηυθέτησε δύο ἀποδυτήρια γιὰ τὶς ὁμάδες του. Τὸ ἕνα διεκοσμήθη μὲ χρῶμα κυανοῦν γιὰ τὴν ἀνάπαυσι καὶ ἀναζωογόνησι, τὸ δὲ ἄλλο ἐχρωματίσθη μὲ φλογερὸ κόκκινο χρῶμα ὅπου ἐχρησιμοποιεῖτο προτοῦ οἱ παῖκται ἔγοῦν στὸ γήπεδο, κι' ἐνεργοῦσε σὰν ἕνα δυνατὸ διεγερτικὸ.

"Εχοντας λοιπὸν κανεὶς ὑπ' ὄψιν του αὐτὰ, θὰ μπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ, συνηθισμένος βέβαια ἀπὸ τὶς γνωστὲς ἐκδηλώσεις καὶ τὰ ἀποτελέσματα πού παρακολουθῆ στὰ διάφορα ποδοσφαιρικὰ μάτς τοῦ τόπου μας. Γιατὶ δὲν συνιστᾶται μιὰ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία θέτουσα εἰς ἐφαρμογὴν τὴν ὡς ἀνωτέρω ἐπιστημονικὴν μελέτην νὰ ἀποφασίση καὶ νὰ θέση εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τοῦδε τὸ μέτρον αὐτὸ καὶ μάλιστα νὰ καθιερώσῃ τὴν διὰ τοῦ φλογεροῦ κοκκίνου χρώματος περιβολὴν τῶν ποδοσφαιρικῶν σωματείων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑστερῆ καμμία ὁμὰς τῆς ἀπαιτουμένης φλογερᾶς κεραυνοβόλου ἐνεργείας πρὸς ἐπικράτησιν. Τὰ δὲ γήπεδα νὰ μετονομάσῃ εἰςἀρένας. Ὁπότε θὰ ἔχωμεν πιὸ διασκεδαστικὰ ἀποτελέσματα; Μὲ τὴν ἐξῆς ὅμως προϋπόθεσιν ἀπαραιτήτως τότε καὶ οἱ διαιτηταὶ νὰ φέρουν τὴν εἰδικὴν καὶ αὐτοὶ στολὴν καὶ πανοπλίαν τῶν θρυλικῶν Τορεαδωρ διὰ νὰ μποροῦν νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰ τρομερὰ κτυπήματα τῶν μαινομένων αὐτῶν ἐρυθρῶν ἐξάλλων, ὄχι ποδοσφαιριστῶν ἀλλά... Ἀφοῦ ἄλλωστε κατέστη ζῆωμά μας ὅπως οἱ Ρωμαῖοι ἐτρέφοντο μὲ ἄρτον καὶ αἱματηρὰ θεάματα. Ἡμεῖς νὰ τρεφώμεθα μὲ ἄρτον καὶ ποδόσφαιρον!....τὶ λέτε;

ΙΩΝ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΚΑΒΟΥΝΙΔΟΥ Α.Ε.
Α)Ω «ΓΛΑΡΟΣ»
Ἐκάστην ΔΕΥΤΕΡΑΝ μεσονύκτιον διὰ Ἰθάκην, Σάμην Ἀγ. Εὐφημίαν, Φισκάρδον, Βασιλικὴ Νυδρὶ, Λευκάδα, Πρέβεζα, Πάργαν Παξοὺς, Κέρκυρα.
Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ καὶ ὥραν 10.30 νυκτερινὴν διὰ Πειραιᾶ.
Ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥραν 11.30 μ.μ. δι' Ἀστακὸν, Κάλαμον, Μύτικα, Ζαβέρδα, Λευκάδα, Πρέβεζα.
Ἐκάστην ΚΥΡΙΑΚΗΝ καὶ ὥραν 9ην ἑσπερινὴν διὰ Πειραιᾶ.
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ Ι. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Πλατεῖα Τριῶν Συμμὰ χων 5, τηλέφ. 32 — 35.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΝΕΑ ΚΛΙΝΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ- ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
Ο "ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ,,
(ΠΡΩΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)
*
Παρὰ τὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια (Μεσολογγίου 11) θέλει λειτουργήσει ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῶν ἰατρῶν κ. κ.
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Χ. ΔΑΣΚΑΛΟΘΑΝΑΣΗ
Μαιευτῆρος—Χειρουργοῦ Γυναικολόγου καὶ
ΕΥΘΥΜΙΟΥ Κ. ΔΡΑΓΩΤΗ
Γενικοῦ Χειρουργοῦ

ΠΟΥΛΜΑΝ
"Η ΟΛΥΜΠΙΑΣ,,

Αἱ ἀνωτέραι ἐκδρομαὶ πού ἐξασφαλίζουν εὐχάριστον διαδρομὴν. Εἶναι τὸ πολυτελείας ΠΟΥΛΜΑΝ Ὀλυμπιάς
,
Πληροφορίαι: ΠΑΤΡΑΙ
Γεροκωστοπούλου 27α' τηλ. 31—77
Ὄθωνος—Ἀμαλίας 37

ΝΕΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἤρχισε λειτουργοῦσα ἐν Πάτραις νέα Γενικὴ Χειρουργικὴ Κλινικὴ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ἰατροῦ Χειρουργοῦ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ
Ἐπὶ τῶν ὁδῶν ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ καὶ ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 4
ΤΗΛ. 39—73

ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΓΑΒΡΙΗΛ ΗΛ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
Πατρέων 62 • Τηλ. 46-12 • ΠΑΤΡΑΙ
Περιελίξεις καὶ Ἐπισκευαὶ
ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΩΝ
καὶ παντὸς ἠλεκτρικοῦ μηχανήματος

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Μία εὐχή

Τώρα πού ὁ χρόνος σβύνει, θέλω νὰ στείλω κι' ἐγὼ — ὅπως ὅλος ὁ κόσμος — μιὰν εὐχὴ. Μίαν εὐχὴ γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο πού φτάνει.

Μέσα λοιπὸν ἀπ' τὴν καρδιά μου, εὔχομαι ὁλόψυχα, τί ἄλλο; Εἰρήνη. Εἰρήνη σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἂς δώσῃ ὁ Θεὸς ὥστε νὰ μὴν ξανακουστῆ τοῦ κανονιοῦ ἡ βροντή. Οἱ πύραυλοι κι' οἱ ἄλλοι «σατανάδες» νἆναι μονάχα χάρτινα παιχνίδια στὰ χέρια τῶν παιδιῶν. Ἀπ' τὶς καρδιὲς νὰ φύγουνε τὰ μίση καὶ οἱ ἔχθρες καὶ μιὰ ἀπέραντη χαρὰ νὰ τὶς πλημμυρίσῃ.

Εἰρήνη, ὑγεία καὶ χαρὰ νὰ φέρνῃ στὰ φτερὰ του τὸ Νέον Ἔτος καὶ σπάταλα νὰ τὰ σκορπίσῃ στὴ σκυθρωπὴ μας Γῆ. Ἂς γίνῃ νὰ μὴν τρέξουν πιὰ δάκρυα λύπης κι' ἂν τὰ μάτια δακρύσουν, αἰτία νἄναι ἡ χαρά.

Καλὴ Χρονιά. Σ' ὅλους μαζὶ καὶ στὸν καθένα χωριστά.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ὁ ἐκλεκτὸς θιασάρχης κ. Λάμπρος Κωνσταντάρας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιολογωτάτου ἐπιτελείου ἠθοποιῶν παρουσιάζει ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Δημοτικοῦ» μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὰ καλλίτερα ἔργα Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων.

ο □ ο

Εὔθυμα

ΘΕΛΩ ν' ἀσφαλίσω ὅλη τὴν ἐπίπλωση τοῦ γραφείου μου γιὰ κλοπή, λέει ἕνας μεγαλοβιομήχανος στὸν πράκτορα τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας τὰ πάντα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρολό!.

—Γιατὶ ὄχι τὸ ρολό;

—Περιττόν. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὸ κλέψῃ κανείς. Οἱ ὑπάλληλοί μου δὲν ξεκολλοῦν τὰ μάτια τους ἀπὸ πάνω του ὅλη τὴ μέρα.

ΤΡΕΙΣ μέρες συνέχεια κάποιος πηγαίνει στὸ νεκροταφεῖο, στέκεται μπροστὰ σ' ἕνα τάφο, χτυπιέται καὶ μοιρολογεῖ:

—Ἀχ γιατὶ νὰ πεθάνει; Ἀχ, Θεὲ μου, γιατί;

Ὁ φύλακας τὸν πλησιάζει νὰ τοῦ πῆ δυὸ λόγια παρηγοριᾶς.

—Ὁ μακαρίτης ἦταν πατέρας σας ... ἀδελφός σας;

—Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, στενάζει ὁ ἄλλος.

—Ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας τῆς γυναίκας μου.

ο ❖ ο

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ γραμματόσημα Ἑλληνικὰ καὶ ξένα. μεταχειρισμένα, τρεχούσης ἀλληλογραφίας. Πληρώνομεν τὰς καλλιτέρας τιμὰς: 20—25 δραχμὲς κατὰ χιλιάδα. Πληροφορίαι κ. Γ. Παπαγεωργίου Πρακτορείου Ἐθνικοῦ Λαχείου, Ἁγίου Ἀνδρέου 31, τηλ. 27—75.

ο □ ο

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἔμβολον ὑποδημάτων. Πληροφορίαι Ἁγ. Γεωργίου 12 ἀπὸ 12—6 μ. μ.

Ἐργατικὰ ζητήματα

ΕΧΟΥΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ

Στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας φροντίσαμε νὰ ἐντοπίσουμε τὰ αἴτια τῆς κακοδαιμονίας τοῦ συνδικαλισμοῦ στὴν Ἑλλάδα καὶ σὰν τέτοια —ἀπὸ τὴν πλευρὰ τὴ δική μας, τῶν ἐργατῶν— ἀναφέραμε πρῶτον τὴν ἔλλειψη ἑνότητος τοῦ συνδικαλιστικοῦ κόσμου καὶδεύτερον τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴ δημοκρατικὴ διαδικασία στὴν ἀνάδειξ